

Hogyan fogalmazható meg számomra az ÚJ, az AK. 28-as fejezete kapcsán?

Az Új mindig volt, van és lesz, mert örök. Kezdet nélküli.

Lehetőségként minden emberben benne van, a teremtettsége által.

A keresőknek, a csodálkozóknak, az éhezőknek, a nyitottaknak adatik, mert már sejtenek valami erkölcsi többet, szebbet, élhetőbbet. Az Isten oldaláról más-más formában és minőségben, amikor Ő jónak látja, megszólítja, megajándékozza őket.

Az istengyermeki lelkületben élők, akik hisznek Benne, és életüket ráteszik, azok az utóbbiakon túl már látják a kiutat, ezért kapják, mert megteszik az Ő „akaratát”. Lelkükben ráhagyatkozás, odaadottság van az Isten megismerésére, befogadására, megszeretésére, így számukra az örök élet kapuja nyílik meg. Ebben a kapcsolatban összeér az Ég és a Föld. Megszűnik a távolság. Szívükkel látnak, hallanak és gondolkodnak. A bennük élő Isten indít minden pillanatot. A Forrás adja azt a szellemi táplálékot, melyet állapotszerűen befogadva, megértve, tettekre váltva nemcsak indulók, de érkezők is.

A Valóság él bennük, az Új, az igazi mozgás, a szabadság. Az új tartalom és minőség, és új erő által megszűnik a régi, az ismert, a megszokott. Az Istennel való örömteli játék eredménye a benső béke, az öröm és az a mérték, amellyel ők az egyéni útjukon tudnak maradni. Fejlődésük csak önmaguktól függ. Ezért tanítja az Őrangyal azt, hogy oda figyelj, ahol a „lesz” születik.

Ez a szellemi valóságunk teszi lehetővé, hogy az Öröklétben, az istengyermeki lelkületben, istenivé válásunkban, a mindig Újban növekedjünk, gazdagodjunk és továbbadjuk mindazt, amit az Őrangyalon keresztül kapunk. Az így megteremtett Új világ az, ami mindannyiunkban ugyanaz, de mégis más.

Az Őrangyalok vezetésével tud az Isten oldaláról megvalósulni az, hogy a felkínált jó mellett döntve úgy éljük az életünket, ahogy az Isten jónak látja, és nem úgy, ahogy mi. Így lesz az Örök és a lét: Öröklét, mert egyek. Ennek a megvalósulásnak feltétele, kiindulópontja:

Van-e természetesebb valóság, mint hogy mi beszélgetünk?

Ámen.

Tóth Katalin

A két beszélgetésből (Angyalkönyv 156-166. o.) kiemeltem három idézetet, amelyek alapján bemutatom, mit jelent számomra az Új. Az első idézetben Gittát tanítja az Angyal:

„Vég és kezdet között van az öröklét.”

Az Új a Szellemben születik. A szívben születő Új tud testet ölteni az önkéntes tettben az anyagban. Ennek részleteit is elmondja az Angyal:

„Minden pillanat halálakor/ beléphetsz az öröklétbe,/ a teremtő világba/ és onnan lökheted a pillanatot te.”

Ez azt jelenti, hogy ha elvégeztem az önkéntes tettet a maga idejében, akkor visszatérek az Atyához az öröklétbe.

A harmadik idézetet már Lilinek mondja az Angyal:

„Ha visszatér a mozdulat az indítóhoz,/ akkor megszületik az öröm az emberben.”

A mozdulat csak az önkéntes tett lehet. Ha megteszem a tettet és visszatérek az Atyához, vagyis szellemnek élve meg magamat a szívemre hallgatok, akkor születik meg bennem a Jézushoz tartozás öröme. Csak az örömben van jelen ugyanis az Angyal.

Ez a három rövid idézet csodálatosan mutatja be azt a folyamatot, ahogyan a testben élő ember megkapja az Atyától a sugallatot az Angyalon keresztül, megteszi az önkéntes tettet, majd visszatér az Atyához, hogy a kellő időben meghallja az ő szavát. Teszi ezt a legnagyobb örömben, mely maga a megváltás.

Biró László

Jelen kérdésre adott válasz esetében is az történik, hogy mindennek más a valóságos tartalma, mint ahogy eddig tudtuk és gondoltuk. Önmagában ez már az új, de ennek bővebb ismeretét az Angyal tanítása által ismerhetjük meg.

Én vagyok az Alfa és az Omega olvashatjuk a Jelenések könyvében. Ezt a kijelentést e könyv írója Jézus szájába adja. Az Angyal azonban más tartalomról beszél, mikor azt mondja Gittának adott tanításában, hogy a teremtett ember kezdet és vég között van, a teremtő ember pedig vég és kezdet között. Ez már egy merőben új tartalom, a korábbi ismeretekhez képest, mert az ember felelőssége kerül előtérbe. Tehát az a szemlélet és magatartás, ami mindig csak kér és könyörög az Istentől, figyelmen kívül hagyva az Átala teremtett ember személyét és felelősségét, kudarcra van ítélve. Mennyivel Istenibb, és egyúttal emberibb is az Angyal által megismert új

lehetőség, ami az Omega és Alfa keskeny útjában valósul meg. Omega és Alfa maga az örökélet ahol nincs idő, de ajtaján minden pillanat halálakor beléphet az, aki már túljutott a teremtett síkon, tehát elér a végtelen Fényig, vagyis az Atyához, Aki bensőjében mozdulatlan, de megnyilvánulásában örökké változó.

Több minden elmondható lenne még ezen angyali tanításból adódóan, ilyen például a megváltás. Ebben a témában is messzemenően előkerül az az új látásmód, hogy az embernek önmagát kell megváltani. A tanítvány, mert ebben az esetben már erről van szó, képes a rosszat is jónak látni, mert tudja, és hiszi, hogy a rosszból születik a jó.

Az egész 28-as beszélgetés az újról szól, nem mintha a könyv egészére ez nem lenne igaz. Számomra ezért jelenti a csodálkozást, hogy ennyi mindent megtudhattam Isten világáról, az ebből keletkező boldogságot, de nem elhanyagolható az az öröm sem, amit a felismerések örömeiként szoktuk megélni. Ezért nagyon igaz és nagyon idevaló az Angyalnak az a tanítása, hogy:

Az öröm az Új világ levegője

Ámen

Deme Ildikó

Minden felismerés Jézus tanításában, tanítása által új. Hangsúlyoznom kell, hogy ez csak abban az esetben áll, ha az újat nem csak az értelmem fogja fel, hanem a szívben is rögzül. Ha csak az agyban rögzül, azt bemagolásnak mondjuk, amit idővel elfelejtünk. Így ennél fogva értéke nincs. Viszont ha szívünket megérinti, akkor van értelme igazán. Akkor válik szeretetté bennünk. Ez maga az Isten, aki Tanításként megjelent Jézusban. Ezt tudjuk másoknak értéként felkínálni. Tehát minden felismerés a számomra, mindig új. Folyamatában ezt mondjuk gondolkodás-átalakításnak. Az örök új, a tanítványnak a mindent jelenti, aki maga az Isten.

Jóska

Minden löketik és visszatér, de csak azért, hogy újra lökést kapjon. Az időben létező ember benne él az időben, a születésben – halálban, az évszakok váltakozásában, nappalban és éjszakában, vagyis az általa ismertben – „az állandósultban, a megszokottban” - , alfában és omegában.

Az idő, múltó, folyamatosan jelenlévő változás, amiben még a szempillantás ideje alatt is történik változás. Hasonlóan, ahogy az órában a másodpercmutató, folyamatosan lép pontról – pontra, s e rövid idő alatt nem mindig vehető észre a jelenben történt változás, ami már megtörtént az előző pontról az új pontra lépés ideje között. Kezdet és vég, születés és halál, nem más, mint a hús testben levés ideje. Ami kezdődik, az végződik. –Tanítja a földi ember.

Az angyal teljesen más gondolkodás-módot kínál, ami fordítottja az ember kezdet és végről alkotott gondolkodás módjának. Az angyal nem időben gondolkodik, mint az ember, hanem az időtlenséget hordozó örök jelenben. Ezt azzal fejez ki, hogy a végből fakadó kezdetre helyezi a hangsúlyt, mert a vég és a kezdet között van az öröklét, a szellemi lét állapota. Tovább menve pedig, a véget és a kezdetet, mint örököt, a kezdetet és véget, mint létet, kapcsolja össze öröklétté, s ezzel megfogalmazza azt, hogy az idő, benne van az Örökben, mint ahogy az Örök, jelen van időben.

„Ámen, Ámen mondom néktek: ha a gabonamag a földbe nem hull és meg nem hal, egyedül maga marad, ha pedig meghal, sok termést hoz. János12.24.”

Az időn áthaladni hús testben nem lehet, mert a test törvénye az „átalakulás” – elmúlás. A hús test nélküli (ember) szellem, csak az időben ölt hús testet, hogy feladatát elvégezze az idő világában, és ha ideje lejár, **örömében** visszatérjen a Szellem örökvilágába, valódi hazájába. Mert:

az idő világában felfedezheti, megismerheti, megszeretheti, befogadhatja a Jézusban megjelent Igazságot, Valóságot;

„eljön az óra, és az (már) most van, amikor az igazi (valódi) imádók szellemben és való(igaz)ságban imádják az Atyát, mert az Atya is ilyeneket keres magának imádóik. János4.23.

Szellem az Isten, és azoknak, akik Őt imádják, szellemben és való(igaz)ságban kell imádniok. János4.24”

Hogy hol van az öröklétbe vezető pillanat? Mindenhol, mert az egész teremtés zengi a Tanító szavát:

„Én vagyok az út és a való(igaz)ság és az élet, senki sem jut az Atyához csak rajtam keresztül (általam). János14.6.

Ha ismernétek engem, az Atyámat is ismernétek, de jelentől (mostantól) ismeritek Őt, (és) láttátok is. János14.7.”

És sehol. Már új a pillanat, a régi tovább illant. De az újban, újra ott van a mindenhol. A pillanatok pillanatai vannak e betűk leírása között is. Miként a testben lüktető vér, ha a szívbe visszatér, újra löketik, hogy vigye az újat, az új oxigén dús vért, s éltesse a test milliányi sejtjét, amik már az új hatására újjá, s még újabbakká lesznek, hogy a létben betöltse szerepét az ember. A szívbe a vér újra és újra visszatér, hogy lökve legyen ismét.

„MINDEN SZERV, AMIT A TESTEDBEN HORDOZOL, EGY VILÁGERŐ KÉPE - ÉS ATTÓL NYERI EREJÉT.

- A Világ szívdobbanása a te szívdobbanásoddal egy.”

Miként a hullámozó tenger, ha partot ér, újabb és újabb hullám, mint pillanat simul ki a felszínén, s hordozza „hátán” újat, hogy betöltse szerepét. A kisimuló hullám a tengerbe visszatér, s löketik újjá, újra a part felé.

A testi lét csak a felszín, melyet „mozgat” az örök, teremtő világból a teremtett világba lüktető kiáradásban. S mindez azért, hogy aki ÉL, örömében visszatérjen.

Miként, beköszönt az éj, minden normális ember nyugovóra tér. Vége a napnak s indul az ÚJ azzal, hogy álmra hajtja fejét. Az Új napra ébredvén, tette indul a mozdulat, hogy a csodálatos, még soha nem volt jelenben, feladatát megtegye.

Az igazi mozdulat; Jézusba vetett hit, szolgálat, áldozathozatal, egyértelműség, rend és fegyelem, szeretet, öröm, vidámság, nevetés, egymásnak örülés, a felfedezett GYERMEKSÉG.

Ott, ahol még a másik ember nem él örömben, a vidámságot nem ismeri, a mindennapi élet terhe, aggodalma, Jézushoz át nem alakított gondolkodása teszi önmaga rabjává, a tanítványnak ott kell élni és tenni, türelemben megélt szolgálatban;

Mert ha azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, mi a jutalmatok ? Máté5.46.

Minden feladat, - legyen az munka is – befejezésével a tanítvány újat kap. Lesz új feladat, lesz új munka, lesz új tett, lesz új FÉNY. Azért fontos a befejezés, mert csak

ezután jön az Új, a kiáradás törvénye szerint. A gondolkodás-módját folyamatosan alakítani kell a tanítványnak, hogy a kiáradás törvényét megértse, felismerje.

A földi gondolkodás-mód, a kezdettől ér el a vég-ig, holott, a lüktető kiáradásban, ami végződik, teremt újabb kezdetet, újra születést, de csak azok számára, akik még örömtelenül hagyják el e világot.

A lüktető kiáradásban nincs megállás, stagnálás, állandósulás, csak dinamizmus, vagyis mozgás, folyamatos cselekvés, Isten és testvért, felebarátot szeretés.

Ez nem egy szálon futó tenni való, hanem folyamatosan átjárja a tanítvány minden pillanatát, minden mozdulatát, tettét, életét.

A gondolkodás-módját folyamatosan alakító tanítvány képes lesz felfogni az egyre finomabb rezgéseket, hogy itt és most, ebben a szent pillanatban is megélhesse az öröklét csodáját, a kiáradás harmonikus dinamikáját az idő folyamában élve.

Megélve azt a csodát, ami akkor jön, ha a tanítvány vég és kezdet között élő szellemi ember.

A szellemi ember pedig tovább löki a szent pillanatot azzal, hogy szívét-lelkét Hozzá emeli, és kérése, Benne teremt.

Ámen!

Petróczi István